சக்ராவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி".

VOL-12 / தொகுதி-12 | April 1917. / எப்ரல்மீ 1917. | No-9 / பகுதி-9.

செய்தவமறந்தார் கைதவமாளும்.

ஒருவன் தன்னை மேன்மேல் திருத்திச் சிறந்திருப்பதற்குச் சிறந்த காரணமாயிருப்பது அவன் செய்துள்ள தவமேயாம். ஒவ்வொருவரும் தாம் செய்துள்ள தவத்திற்கேற்றவாறு மேன்மையடைந்து சிறந்துவிளங்குகின்றன ரென்பது "மேலைத், தவத்தளவே யாகுமாந் தாம்பெற்ற செல்வம்" என்று வாக்குண்டாம் கூறுவதாலினிது விளங்குவதாம். காரணமில்லாவிடத்துக் காரியம் நிகழாதென்பது நியமமாமன்றோ? ஒருவன் செல்வத்தாற் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணம் அத்தியாவசியகமாக ஒன்றிருத்தல்வேண்டும். அஃது அவன் செய்துள்ள தவமேயாம். சிலர் அற்பமுயற்சிசெய்து பெரும்பொருளையடைவதையும் சிலர் பெருமுயற்சிசெய்தும் தாம் விரும்பிய பொருளை யடையாது வருந்தமுறுவதையும் நன்கூகித்து நோக்குவார்க்கு ஒருவர்செல்வத்தாற்சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணம், அவர் செய்துள்ள தவமேயா மென்பது மாறுபாடின்றி விளங்குவதாம். ஒருவன் சக்ரவர்த்தியின் பிள்ளையாகப் பிறந்திருக்கின்றான்; மற்றொருவன் கூலிக்காரன் பிள்ளையாகப் பிறந்திருக்கின்றான்; இவ்விருவருள் முன்னவனும் பின்னவனும் வெவ்வேறு வகையான தவத்தைச் செய்திருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறுசெய்யாதிருப்பின், அவர்கள் அவ்வாறு பிறப்பது கூடாதாம். இதனால் தவத்தை மிகுதியாகச் செய்தவன் சக்ரவர்த்தியின் பிள்ளையாகப் பிறந்தான்; அதனைச் செய்யாதவன் கூலிக்காரன் பிள்ளையாகப் பிறந்தானென்பது [illegible]

க்கு விளங்குவதாம்; விளங்கவே, ஒருவன் செல்வத்தையடை
தற்குக்காரணம் தவமன்றிப் பிறிதில்லையென்பது நன்கு பெறப்
படுவதாம். தவம் இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன், மோட்சமென்
பனவற்றை யளிப்பதற்குத் தக்க காரணமாயிருக்கின்றதென்று
நூல்கள் கூறுவதைக்கவனித்து, அதனை மறவாதும் தவறாதுஞ்
செய்துவருபவர் நல்லனவென்று சொல்லப்படுவனவற்றையெல்
லாமடைவாரென்பது பலர்க்கு விளங்காதிருக்கின்றது; அதனை
லவர் தவத்தைச் செய்வதொழிந்து, அவத்தை (தீவினைகளை)
மறவாதுந் தவறாதுஞ்செய்து, இம்மைக்குரிய பழியையும் மறுமைக்
குரிய பாபத்தையு மடைந்து கலக்க முற்று வருகின்றனர். இது
"இலர்பல ராகிய காரண நோற்பார், சிலர்பலர் நோலா தவர்—
உலகத்தில் செல்வர்கள் சிலராக வறுமையுடையார் பலராதற்
குக் காரணம் யாதெனின், அது தவஞ்செய்வார் சிலராக அது
செய்யாதார் பலராதலாம்" என்று திருக்குறள் கூறுவதால்
செவ்விதாக விளங்குவதாம்.

தவம் செல்வமுண்டாதற்குக் காரணமாயும், அஃதில்லாமை
வறுமை யுண்டாதற்குக் காரணமாயு மிருக்கின்றன வென்பது
செல்வமுடையாரையும் வறுமையுடையாரையும் நோக்குமிடத்து
நன்கு விளங்குதலின், நாம் அத்தியாவசியகமாகச் செய்தற்குரி
யது தவமேயாகும். நம்மனோருள் செல்வத்தை விரும்பாதவர்
ஒருவருமின்மையின், நம்மனோர் யாவர்க்கும் மிக முக்கியமாக
வேண்டுவது தவமேயாம். முதற் பொருளில்லாத வணிகர்க்கு
அதனால்வரு மூதியமில்லையாம்; அங்ஙனமே தவஞ் செய்யாத
வர்க்கு அதனால் வரும் செல்வமுமில்லையா மென்பதுணர்ந்தவர்
தவத்தைச் செய்யாதிருப்பதில்லையாம்.

செல்வம், கல்விச்செல்வம் பொருட் செல்வமென இரு
வகைத்தாம். இவ்விரண்டும் ஒருவர்க்கு வாய்க்கவேண்டுமாயின்,
அவர் அதற்குரிய தவத்தை யத்தியாவசியகமாகச் செய்தல்
வேண்டும். மோட்சத்தை விரும்புகின்றவரோ ஒன்றையும்
விரும்பாது தவஞ் செய்தல் வேண்டும். தவஞ் செய்யாதவர் நன்
மையென்று சொல்லப்படுவனவற்றுள் எதனையு மடைவதின்றாத
லின், அவர் தமக்கே பெரும் பகைவராயிருக்கின்றனர்; ஒவ்
வொருவரும் தவத்தை மறவாதும் தவறாதுஞ் செய்தல் வேண்
டும்; தவஞ் செய்வதை மறந்து விடுவாராயின், அவர் துன்பத்

திற் குறைவிடமாக விருந்து வருத்தம் பலவற்றை யடைந்து வதைவதென்பதை நம்மனோர்க்கு நன்கறிவுறுத்துதற் பொருட்டே நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப்பிராட்டியாரவர்கள் (கொன்றை வேந்தனில்) "தவத்தைப் பேணிற் றவத்திற் கழகு" என்றருளியதோடு நில்லாது "செய்தவ மறந்தாற் கைதவமாளும்—(ஒருவன் தான்) செய்தற்குரிய தவத்தைச்செய்ய மறந்து விடுவானாயின், அவனைத் துன்பமானது அடிமை கொண்டாளும்" என்று மருளிச் செய்தனர்.

மனா இந்திரியங்களின் ஏகாக்கிரமே தவமாம்; இது புலாலுண்ணுதலை யொழித்துச் சர்வப்பிராணிகள்மீதுங் கருணையுடையவரா யொழுகுவார்க்கன்றி மற்றவர்க்குச் சித்திப்பதின்றாகலின், தவஞ்செய்ய விரும்புகின்ற ஒவ்வொருவரும் புலாலுண்ணுதலைப் பிரயத்தன பூர்வகமாக வொழித்துச் சர்வப் பிராணிகள் மீதும் கருணையுடையவரா யொழுகமுயலுதல்வேண்டும்; இங்ஙன முயன்றாற்றான் தவத்தைத் தவறில்லாது செய்வது கூடும். திருக்குறள் "கொல்லாநலத்தது நோன்மை:—பிறவுறங்கூறும் வேண்டுமாயினும் தவம் ஒருயிரையும் கொல்லாத அறத்தின் கண்ணதாம்" என்று சான்றாண்மை யதிகாரத்தில் கூறுவதைச் சற்றுற்று நோக்கிக் கவனிப்பார்க்குத் தவத்திற்கு ஒருயிரையுங் கொல்லாத அறம் சிறப்பாயிருக்கின்றதென்பது செவ்விதாக விளங்குவதாம். புலாலுண்ணுதலும் ஒருயிரையும் கொல்லாதுமிருந்து மனத்தையும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னு மிந்திரியங்களையும், சப்தமுதலியவிஷயங்களில் பதறியோடாவண்ண மடக்கி ஒருமுகமாக்கிச் செய்வதாகியதவத்தைக் கடவுளுண்டென்னும் பூரண விசுவாசத்துடன் செய்துவருபவர் தாம் விரும்பியவற்றை விரும்பியவாறே யடைவது நிச்சயமாம். இது "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம், ஈண்டு முயலப் படும்" என்று திருக்குறள் கூறுவதால் செவ்வனே விளங்குவதாம். உண்டி சுருக்கல், வெயிற்காலத்தில் வெயிலில் நிற்றல், மழைக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் நீர்நிலையில் நிற்றல் முதலிய செயல்களைத் தவத்திற்கங்கமேயன்றித் தவமன்றாம். புலாலுண்ணுதலை யொழித்துப் பிராணிகள்மீது கருணையுடையவராய், தமக்கு வரும் துன்பங்களைக் கருதாது தவஞ்செய்தவரன்றி மற்றவர் பெருஞ் செல்வராகப் பிறப்பதில்லையென்பது நமக்கு அடிக்கடி ஞாபகத்திற்கு வருமாயின், நாம் துன்பத்திற் கடுமையாய் வருந்தாதிருக்கத் தவத்தை மறவாது தவறாதுஞ்செய்து வருவோம்; இதனைச்

செய்வது நமக்கு ஆரம்பத்தில் வருத்தமாகவே தோன்றும்; அவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு தவத்தைச்செய்வோமாயின், நன்மையனைத்தும் பெறுதல் நிச்சயமாம். "துன்பம் வேண்டுவோ னின்பங் கண்டான்" என்று மூதுமொழிக்காஞ்சிகூறுவதை நாம் பெரிதுங் கவனித்தல் வேண்டும். இன்பம் முன்னர்த் துன்பத்தை யனுபவியாது வாராதன்றோ? தவத்துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு, அதனைச் செய்பவர் இன்பத்தை யடையாதிருப்பதில்லையாம். தவம் பயனைக்கிச் செய்யுமிடத்து, இம்மைப் பயனையும், மறுமைப்பயனையும், பயனைக்கருது செய்தவிடத்து மோட்சத்தையுந் தருவதாக விருத்தலின், நாம் அதனை அத்தியாவசியமாகச் செய்து வருதல் வேண்டும்; செய்யமறந்துவிடுவோமாயின், நம்முடைய கதி அதோகதியேயாம்.

தவமுடையவர் பிறர்க்குபகாரஞ்செய்வதன்றி அபகாரஞ்செய்வதேயில்லையாம்; அவர்மனம் எப்போதும் நிர்மலமாகவேயிருப்பதாம்; ஈசுவரசிந்தனையை மறப்பதேயில்லையாம். விசுவாமித்திரர் பிரஹ்மரிஷியானாரன்றோ? எதனால்? தவத்தாலன்றோ? பகிரதன் ஆகாய கங்கையைப் பூமியின்கண்வரச் செய்தானன்றோ? எதனால்? தவத்தாலன்றோ? அகஸ்தியர் கடலையுண்டாரன்றோ? எதனால்? தவத்தாலன்றோ? இங்ஙனம் தவம் பல மேன்மைகளையுந் தருவதாக விருத்தலின், அதனை நாம் மறவாதுந் தவறாதுஞ் செய்ய முயன்று வருதல் வேண்டும்; வந்தாற்றுன் துன்பத்திற் சிடங்கொடாது வாழ்வோம்.

திருக்குறள்.

"தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்மற் றல்லார்
அவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டு."

பிரபோத சந்திரோதயம்.

"சொல்லருந் தவத்தியற் சொல்லற் பாலதோ
செல்லருந் தீதுரை செய்த போதினும்
நல்லரு மிவ்வுரை நன்று நன்றெனப்
புல்லரும் படைத்தனர் பொருளும் வாழ்வுமே"

கந்த புராணம்.

"தவந்தனின் மிக்கதொன் றில்லை தாவில்சீர்த்
தவந்தனை நேர்வது தானு மில்லையால்
தவந்தனி னரியதொன் றில்லை சாற்றிடில்
தவந்தனக் கொப்பது தவம தாகுமே"

இப்பிரயோகங்களிக்கு நன்கு கவனித்தற்குரியனவாம்.

ஆசார மஞ்சரி.

(முன் தொடர்ச்சி)

இறப்பட்டாரிடத் திருப்பன இவையெனல்.

(79) இறப்பட்டாரிடத்துத் தமக்குத் துன்பம் நேரிட்ட காலத்தில் அத்துன்பத்தில் வெறுப்புறுதலமைந்து வாழ்தலும், இன்பம் நேரிட்ட காலத்தில் பிறர்க்கு இன்பஞ் செய்யும் வகையாலின்பமடைந்து நடத்தலும், தம்மீது வைத்துள்ள அன்பினின்றும் வேறுபட்டவரது வீட்டின்கண் செல்லாமையுமாமென்னுமிம் மூன்றும் நிலைபெற் றிருப்பனவாம்.

இறப்பட்டார்-ஒரு முகப்பட்ட மனமுடையார்.

நன்கறிவார் செயல்களிவையெனல்.

(80) நன்கறிவார் தாம் கோபங் கொண்டாராயினும் தமது ஆசிரியர் பெயரைக் கூறார்; வீட்டினிடத்துத் தம் மனைவியரைக் கண்டித்துப் பேசிக்கொண்டு வெகு நேரமிரார்; தம்மினும் பெரியவராயிருப்பவரை யெப்போதும் முறைப்பெயர் கொண்டழையார்; புலையரையும் முறைப்பெயர்கொண் டழையார்.

நன்கறிவார்-தமக்கானவற்றை யறிவார்.
புலையர்-இழிதொழில் புரிவோர்.

இவ்விக்காரியஞ் செய்தல் கூடாதெனல்.

(81) செவ்வியார் பிறரது மனைவியினிடத்துப் புழைக்கடை வாயிலாகச் செல்லார்; அரசன் சபை சேர்த்துக் கூத்து முதலியவற்றால் இன்பமடைகின்ற போதும், உரிமை மகளிரோடிருக்கின்ற போதும் சென்று அவனைப்பாரார்; அவ்வத்தொழிற்குரியரோ செல்லலாம்; நோக்கலாம்; மற்றவர் செல்லுதல் கூடாது; பார்த்தல் கூடாது.

செவ்வியார்-சமயமறிந்து நடப்பவர்; உரிமை மகளிர்-வைப்புஸ்திரீகள்.

புழைக்கடை வாயிலாகத் தோட்ட வேலைக்காரர் செல்லலாம்; அரசன் சபை சேர்த்துக் கூத்து முதலியவற்றால் இன்பமடைகின்றபோது, அவற்றிற் சம்பந்தமுடையார் சென்று அவனைக் காணலாம்; அவன் உரிமை மகளிரோடிருக்கின்றபோது, அம்மகளிரைச் சேர்ந்தவர் சென்று அவனைக்காணலாம்; மற்றவர் செல்லுதல் கூடாது என்பதாம்.

அறிவுடையார் பொதுமகளிர் வசிக்குமிடத்து வசியாரெனல்.

(82) அறிவுடையாரென்று சொல்லப்படுவோர் ஆடல் பாடல் அழகு என்பனவற்றால் பிறரை மயக்கும் பொதுமகளிரிடத்தோடு சேர்ந்த தம்மிடத்தைத் தமக்குச் சிறந்த விடமாகக் கொள்ளார்; அவ்விடம் வசிப்பதற்குத் தெளிவாக மிக இனிமையுடையதாக விருப்பினும் வேண்டப்படுவதன்றாம்; வேண்டப்படுவதாயின், அவர்தம் மனைவியர்க்கு விரும்பப்படுவன வேறுபடுவனவாம்.

பொது மகளிர்-வியபிசாரஸ்திரீகள்.

பொதுமகளிர் வசிக்குமிடத்தருகே வசிப்பவரது மனைவியர்கள் அம்மகளிரது நேசத்தால் மாறுப குணமுடையவராய் விடுவரென்பதாம்.

கடைபோக வாழ்வோமென்பாரது செயல்களிவையெனல்.

(83) எப்போதும் கடைபோக வாழ்வோமென்பவர் ஒருவர் பக்கத்தில் வரிசையாகச் செல்லார்; பிறரது நிழலை மிதித்து நில்லார்; பிறரோடு முன்னமே ஆரம்பித்தன்றிப் பேசும்போது ஆராய்ச்சிசெய்து பேசார்; அறிஞன்னோர் வெறுக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்யார்; தம் அரசரது சேனையினளவை அவரது பகைவர்க்குச் சொல்லார்.

கடைபோக வாழ்தல்-ஒரு தன்மையராக வாழ்தல்.

இகழின், இழுக்கந் (துன்பந்) தருவன இவையெனல்.

(84) புற்றில் வசிக்கும் பாம்பும், அரசும், நெருப்பும், குகையில் வசிக்கும் சிங்கமுமென்னும் இந்நான்கும் இளையனவென்றும் எளியனவென்றும், பழகினவை யென்றும் கருதி, ஒருவர் இகழுவாராயின், அவர்க்கு அவை தவறாது துன்பந் தருவனவாம்.

பாம்பு, அரசு, நெருப்பு, சிங்கம் என்னுமிந்நான்கும் இளையன எளியன பழகினவை யென்று அலட்சியஞ் செய்யின், அவை யுடனே செய்தவர்க்குத் துன்பந் தருமென்பதாம்.

அறமுதலியவற்றை அரசர் செய்வதினு மதிகமாகச் செய்தல் கூடாதெனல்.

(85) அறிவுடையார் தம்மிடத்துச் செல்வம் மிகுதியாகப் பெருகியவிடத்தும், அறத்தையும் கலியாணத்தையும், முயற்சி

யையும், விட்டையும் அரசர் செய்வதினுமதிகமாகச் செய்யாதிருக்கக் கடவர். செய்வாராயின், அவரிடத்துள்ள செல்வம் விரைந்து கெடுவதாம்.

அற முதலியவற்றை அரசர் செய்வதினுமதிகமாகச் செய்பவர், அவனுக்குப் பகைவராய் விடுவர். அதனாலவரது செல்வம் அவனாலபகரித்துக் கொள்ளப்படுமென்பதாம்.

குரவரையும், சான்றோரையும் கீழோரையும் நோக்கி,
உண்டது கேட்டல் கூடாதெனல்.

(86) ஐங்குரவரையும் சான்றோரையும் காண வேண்டிய விடத்துக் கண்டால், மனம் வேறுபடாதவர் அவர்களை நோக்கி, தாங்களுண்டது யாது என்று கேளார்; கீழோரைக் கண்டவிடத்தும் நீங்களுண்டது யாது என்றும் கேளார்.

ஐங்குரவர்-அரசன், உபாத்தியாயன், தாய், தந்தை, தமையன். சான்றோர்-குணங்களால் நிறைந்தவர்.

படுத்துக்கொண்டிருப்பவர்க்குச் செய்யலாகாதன இவையெனல்.

(87) உலகியல்பறிந்தவர் கட்டிலின் மீது படுத்திருப்பவரது காலைக்கழுவார்; அவர்க்குப் பூச்சூடார்; மறந்தாவது சந்தனம் பூசார்; அவரருகேயும் நில்லார்.

இச்செயல்களைச் செய்யின், அவை அமங்கலமாகத் தோன்றுமென்பதாம்.

இறந்துணி வாழ்வோ மென்பாரது செயல்க ளிவையெனல்.

(88) இறந்துணி வாழ்வோ மென்பார் தாம் பிறர்க்குச் செய்த உபகாரத்தின் பயனைக்கூறார்; தமக்குப் பிறரிட்ட வுணவை யிகழ்ந்து பேசார்; தாம் செய்த அறத்தையும் விரதத்தையும் புகழ்ந்து பேசார்.

இறந்துணி வாழ்தல்-பெரியோரது ஒழுக்கத்தினை நினைத்து அவ்வாறு வாழ்வோமென்று கருதுதல்.

மெய்யுணர் வுடையார் செயல்க ளிவையெனல்.

(89) மெய்யுணர் வுடையார் தமக்குக் கிடைத்தற்கரிய பொருள்களை விரும்பார்; தாமிழந்த பொருள்களுக்காக வருத்தமடையார்; நீக்குதற்கரிய துன்பம் வந்தவிடத்தும் அதற்கு மனங் கலங்கார்.

மெய்யுணர்வு-மெய்ப்பொருளை யறிதல்.

சிந்தனாமிர்தம்.

(1) பயமின்றித் துணிச்சலாய் ஒரு காரியத்தில் பிரவேசிக் தல் தைரியமாகாது; ஆனால் நியாயமான ஒரு விஷயத்தில் பிடி வாதமான மனதுடன் முயற்சித்தலே தைரியமாகும்.

(2) அந்நியர்பால் எவற்றை அநீதம் என்று நாம் கொள்ளு கிறோமோ அவை நம்மை மேலான நடவடிக்கைகளுக்கும், உயர் ந்த விதமான உயிர்வாழ்க்கைக்கும், அகண்ட தர்ம குணத்துக் கும், மன்னிக்கும் சுபாவத்துக்கும், ஒவ்வொரு நியாயக் கேட் டையும் சரிப்படுத்தவும், ஒவ்வொரு கண்ணிலுமுள்ள கண்ணீ ரைத் துடைக்கவும் சித்தமாயுள்ள சர்வஞ்ஞத்துவக் கடவுளின் மீது ஆழ்ந்த நம்பிக்கை வைத்தலுக்கும் நம்மைத் தூண்டக் கடவதாக.
(ஆல்பிர்ட் வெப்)

(3) வீரம் என்பது ஒரு குலத்தாரின் அல்லது வம்சத்தா ரின் அல்லது தேசத்தாரின் அறிகுறியாகுமாயின், அது சிறப்பாக ஒவ்வொரு குலமகனிடத்திலும், குலமகளிடத்திலும் விளங்கவ் வேண்டும்.
(ரஸ்கின்)

(4) தேசங்களில் நன்றாக உழவுத் தொழில் செய்தல் அவற் றின் செழிப்புக்குத் தக்க மாதிரியல்ல; ஆனால் அவற்றின் சுவா தீனத்துக்கும் கட்டவிழ்ந்த தன்மைக்கும் தக்கவாறும்.
(மான்ட்டெஸ்க்

(5) எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் மேலான குற்றம் எதுவெ னின், அது ஒரு குற்றத்தையும் உணராமலிருப்பதே என்று நான் சொல்லவேண்டும்.
(கார்லைல்

(6) ராஜரீகத்தின் சாராம்சம் கண்டிதம் அல்லது கெஞ்சிப் என்பதே.
(ப்ரே

(7) ஒரு தேச சரித்திரத்தில் ம ழுவிருப்பத்தையுண்டுபண் ணுவ தெதுவெனின், அது அத்தேசத்து ஏழைகளின் கஷ் நஷ்டங்களும், அதிர்ஷ்டமுமேயாம்.
(எமெர்சன்

(8) மனோதிடமிருக்குமாயின், ஒருவன் எவ்வளவு செய்ய மென்பதும், சுவாதந்திரியத்தோடு கூடியிருப்பானாயின் தன் எவ்வளவு தூரம் உயர்த்திக் கொள்ளலாமென்பதும், நமக்கு தெரியா.
(வான்மல்ல

நீதிசாரம்.

நட்பாராய்தல்.

ஒருவனுடைய குணங்களையும் நடக்கைகளையும் சோதித்து அறிந்து பின்பு ஸ்நேஹஞ்செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் அயோக்யனிடத்து நட்புக்கொண்டால் அவன் செய்யும் பழி பாவங்களுக்குத் தானுந் துணையாகித் துன்பப்படுவதுமல்லாமல், இஹபரங்களில் தான் பெறத்தக்க பலன்கள் யாவையு மிழந்துவிடுவான்.

ஒருவன் மற்றொருவனுடனே ஸ்நேஹஞ்செய்ய விரும்பினால் முன்னமே அவனுடைய பிறப்பையும், சுற்றத்தையும், ஸ்நேகிதர்களையும் அறிந்து அவற்றால் அவனது குணம் இப்படிக்கொத்ததென்று நிதானித்துப் பின்பு அவனுடனே ஸ்நேஹம் செய்தல் வேண்டும்.

நல்லகுலத்திற் பிறந்தவனையும், உலகத்தார் சொல்லும் பழிக்கும் பாபத்திற்கு மஞ்சி நடக்கின்றவனையும் இருக்கின்றவனது நட்பைப் பொருள்கொடுத்தாவது வாங்குதல்வேண்டும்; தனக்குள்ள பகைவர்களுக்கு நல்லோருடைய ஸ்நேஹம் காவலாக விருக்கும். குற்ற முள்ளவர்களுடைய ஸ்நேஹம் தீமையைத் தருமாதலா லதற்கொன்றைக் கொடுத்தாவது விட்டுவிட வேண்டும்.

தான்செய்த கெடுதிகளைக்குறித்துக் கண்டித்து இனி அப்படிச் செய்யாமலிருக்கும்படியாக நன்மார்க்கத்தைத் தெரிவிக்கும் வல்லமையுடைய விவேகிகளை முன்னமே ஆராய்ந்தறிந்து பின்பு ஸ்நேஹித்தல் வேண்டும். அப்படி அறிந்து ஸ்நேஹஞ் செய்வதினாலே மேன்மை யுண்டாகும்.

அவிவேகியோடு மன்கலந்து உறவாடுவதைப் பார்க்கிலும் விவேகியோடு பகைசெய்து கொண்டிருப்பது நலம்; அவிவேகியினுடைய உறவு ஆபத்தான காலத்தில் பகையை விளைவிக்குமென்றும், விவேகியினுடைய பகை எத்தனை கொடியதாகவிருந்தாலும் துன்பமுண்டாக்க மாட்டாதென்றும், முன்னோர்கள் மொழிந்திருக்கின்றார்கள்.

வறுமையுற்ற காலத்தில் கைவிடும் ஸ்நேஹருடனே உறவாடுவது எத்தன்மையதென்னில் மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றி

விறங்கிய தன்மை போல்வதாம். ஆதலால் இவ்வித அறிவிலா ருடனே ஸ்நேஹங் கொள்ளாமல் மௌனமாக விருத்தலே பெரியசெல்வமென்று நீதிநூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய விதியையும் விலக்கையும் புத்திக் கூர்மையாலறிந்து நடக்கின்ற புலவரைக் கண்டு அவர்களோடு நட்புக்கொண்டால் புகழுங் கீர்த்தியுமுண்டாம்.

இழிகுலத்தோர், ஹீனத்தொழிலோர், இழிவான நடை யுள்ளார் இப்படிக்கொத்த தாழ்வினரோடு பழகுதலால் கெடுதி வாராவிடினும் பெருமை குறைந்து விடும்.

உத்தமனுடைய ஸ்நேஹம் ஆவக்கத்தில் சிறியதாக விருந் தாலும் பின்பு மேன்மேலும் விருத்தியாகும்; மத்திமனுடைய ஸ்நேஹம் அதிகமாக விருத்தியடையாமற் போனபோதிலும் ஸ்தி தியாக விருக்கும்; அதமனுடைய ஸ்நேஹம் நிலையாக விராமல் வரவரத் தேய்பிறை போல் குறைந்துபோகும்; அதமாதமனு டைய ஸ்நேஹம் குறைவதுமின்றிப் பகையாக மாறித் தீங்கு பயக்குமாதலால், ஒருவனை ஸ்நேஹஞ் செய்வதற்கு முன் அவனுடைய குணகுணங்களை யறிந்து பின்பு நட்புக்கொள்ளல் வேண்டும்.

கரும்பைக் கொழுந்தாடையிலிருந்து தின்றுகொண்டு போனால் அது வரவர மதுரத்தை யதிகமாகக் கொடுக்கும்; அதுபோல அறிவுடன் நூல்களைக் கற்றறிந்த விவேகிகளோடு கொண்ட உறவு ஆரம்பத்தில் மனத்திற்கு வெறுப்பாயிருப்பினும், பழகப்பழக விருத்தியாகி இனிமைதரும்; அக்கரும்பை அடியிலிருந்து தின்று கொண்டுபோனால் அதன் சுவை வரவரக்குறைந்து காணும். அது போல நன்மையில்லாத தீயரோடு கொண்ட உறவு முதலில் அதிக இஷ்டத்தைத் தருமாயினும் வரவரக் குறைவதுமல்லாமல் தீமையையுமுண்டாக்கும்; இதையுணர்ந்து உத்தமமான ஸ்நே ஹத்தைத் தேடவேண்டும்.

யானையினது ஸ்வபாவத்தைப் போன்ற விலைமாதருடனே கொள்ளும் நட்பைவிட்டு சுநகத்தின் ஹிருதயத்தைப் போன்ற மனமுள்ள நல்லவர்களிடத்தி லுறவுசெய்தல்வேண்டும். அஃதெவ் வாறெனின், யானை தனக்குக் கவளங்கொடுத்து ஸம்ரக்ஷணை செய்த பாகனையும் ஒரு காலத்தில் கொன்றுவிடும். அதுபோல விலைமாதருக்கு மன வெறுப்பில்லாமல் மேன்மேலும் த்ரவ்யத்

றைதக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தாலும், அவர்கள் நன்றி பாராட்டாமல் ஸமயத்தில் அன்பத்தை விளைவிப்பார்கள். ஆதலா லிவ்வித நடக்கையுள்ளவர்கள் தீயோரென்று சொல்லப்படுவார்கள். சுநகத்தை வளர்க்கின்றவன் அதனிடத்து எறிந்த வேலாயுதம் அதன்மீது பட்டுருவித் தொங்கிக்கொண்டிருந்தாலும் அது தன் வருத்தத்தை நினையாமல் வாலைக் குழைத்துக்கொண்டு யஜமானன் ஸமீபத்தில் வருமேயல்லது தனக்குண்டாகிய வருத்தத்தால் மேல்விழுந்து கவ்வாது; இதுபோல நல்லோர்களுக்குக் கொடிதாகிய பிழையைச் செய்தாலும் அவர்கள் கோபங்கொள்ளாமல் முன் பழக்கத்தாலுண்டாகிய விச்வாஸத்தைப் பாராட்டி நட்பாகவே நடப்பார்கள். ஆதலால் நல்லோர்களுடைய ஸ்நேஹத்தையே விரும்ப வேண்டும்.

தலையான ஸ்நேஹம் பனைபோலவும், இடையான ஸ்நேஹம் தெங்கு போலவும், கடையான ஸ்நேஹம் கமுகுபோலவு மிருக்கும். பனை முயற்சியில்லாமலே பலனை யளிப்பது போல உத்தமர்கள் ஒருநாள் கண்டு வசனித்தாலு மதைப்பழமையாக எண்ணிப் பல நன்மைகளைச் செய்வார்கள். தெங்கு சிலகாலம் ஜலம் விட்டுக் காப்பாற்றப்பட்ட பின்பு பலனைத்தருவது போல மத்திமர்களுடனே சில்நாள் பழகினாலல்லது அவர்களுடைய ஸ்நேஹம் ஊர்ஜிதப்படாது. எக்காலமும் குறைவில்லாமல் ஜலம்விட்டுக் காப்பாற்றி வந்தால் ப்ரயோஜனத்தை யளிப்பதும், ஒருநாள் ஜலம் குறைவுபட்டால் பலத்தைத் தாராததுமான கமுகுபோல அதமர்களுடைய பழக்கம் ஒருநாளிடை யிட்டாலும் பயன்படாதென்பதாம்.

சாயினது காலளவு கூட உதவிசெய்யாத ஒருவன் நாயினது கால்விரல்களைப் போல நெருக்கமுற்ற ஸ்நேஹனாக விருந்தாலும் அவனாலொரு பலனுமுண்டாகாது. ஆதலால், அந்த ஸ்நேஹ நெருக்கத்தை உதறிவிட்டுப்பண்புடையவர்கள் எவ்வளவு தூரத்தி லிருந்தாலும் அவர்களைப்போய் அடுத்தால் பலனுண்டாகும்; இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம். புலத்தினுமேலே கால்வாய்க்கு ஒரு பலனுமில்லா திருந்தாலும் அது தூரத்திலிருக்கும் ஜலத்தைத் தன் வழியாய்க்கொண்டு வந்து அந்தப்புலத்திற் சேர்த்து அதை விளைவிக்கும்படி செய்யும். அதுபோல நல்லோர்களும் உபகாரத்தை விரும்பாமலே நன்மை செய்வார்கள்.

விவேகிகளோடு கலந்துறவாடுவதே ஒருவனுக்கு உறுதியான பலன்; அப்படியல்லாது அவிவேகிகளோடு உறவாடுவது எத்தன்மையதென்னில் பாம்புக்குப் பாலூட்டி வளர்த்து ஸ்நேஹம் பாராட்டிக் கொண்டுவந்தாலும் அது விஷத்தைக் கொடுக்கும்; தன் ஸ்பாவ குணத்தைவிடாது. இதுபோலவே தீயோருடைய நட்பு தீமைபயக்காமற் போகாது.

உலகத்திலுள்ள யாவரிடத்தும் உறவாயும் ஹிதமாயும் நடக்கின்ற நல்லோர்கள் பிறருக்குத்துன்பம் நேரிட்ட காலத்தில் அது தமக்கு நேரிட்டதாகக் கருதி அதற்குத்தம்மால் கூடிய உபகாரத்தை மனவஞ்சனையில்லாமற் செய்வார்கள். இத்தன்மையுடையோருக்குப் பிறர் எத்தனையாகக் குற்றஞ் செய்தாலும் அதைத் தங்கை விரல் தங்கண்ணில் பட்டதுபோல எண்ணுவார்களேயல்லாமல் குற்றமாக எண்ணார்கள்.

தர்மத்தின் வழியை யறியவும், குற்றங்களுக்கஞ்சி நடக்கவும் கடின வசனத்திற்குக் கோபியாமல் பொறுமை கொண்டிருக்கவும், கபடமான சொற்களால் மோசஞ் செய்யாதிருக்கவும், தீவினையைக் கொடுக்கின்றவர்களுடைய இணக்கத்தை மறந்து விடவும் நினைக்கின்றவர்கள் யாரோ அவர்களே பெரியோர்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு அவர்களோடு நட்புக்கொள்ள விரும்பியவர்கள்.

பாலுடனே கூடிய ஜலத்தை நாமறிந்திருந்து மதைப்பிரிப்பது நம்மால் கூடாததுபோல, நல்லவர்களுடனே நட்புக்கொண்ட சிறியவர்களுடைய அல்பகுணம் வெளிப்படாது.

கடலினிடமாய் ஓடுகின்ற கப்பல் தீதாகிய சுழல்காற்றினால் கெடுதியடையும். இதுபோல நற்குணத்தையுடைய பால்யன் தீங்கான சிற்றினஞ் சேருவானாயின் கெடுதியடைவான்.

ஆதலால் ஒருவரை நட்புக்கொள்ள விரும்பியவர்கள் முன்னரே அவர்களுடைய குணாகுணங்களை ஆராய்ந்து பின்பு நட்புக்கொள்ள வேண்டும்.

பிதுர்வாக்ய பரிபாலனம்.

அங்கம்—1.

காட்சி—1

இடம்: அயோத்தியில்-மந்திராலோசனை மண்டபம்.

தசரதர் பிரவேசிக்கின்றார்.

[சேவர்கள் இருமருங்குமிருந்து கைகட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.]

தசரதர்:—சேவகா! சுமந்திரர் முதலிய மந்திரிகட்கும் நமதுகுரு வசிஷ்ட முனிவர்க்கும் மகாராஜா மந்திராலோசனை மண்டபம் வந்திருக்கின்றாரென்று கூறி யழைத்துவா—

சேவகன்:—இதோ போய்வருகின்றேன்.

(போகிறான்.)

தசரதர்:—(தமக்குள்) இராமன் மகாபுத்திசாலி; பூமியைவிடப் பொறுமையுடையவன்; அவன் இந்த அயோத்திக்கு அரசனாக வேண்டியது அவசியமே. ஏனெனில் "விளையும்பயிர் முளையிற்றானே தெரியும்" என்கிறபடி இவனுக்கு இந்த இளம் பிராயத்திலேயே அதற்குரிய குணங்களமைந்திருக்கின்றன; அன்றியும் இவன்—

"குடிதளர் வுற்றகாலைக் கொள்பொரு ளாறி லொன்றும்
விடுவது செய்து தங்கள் விழுகுறை முறைசொல் வார்க்குத்
தடையறக் காட்சி நல்கித் தண்ணிய வின்சொற் காட்டி
வடுவற விடுத்துச் சொல்வார் வன்மொழி" பொறுக்கும்

ஆற்றலுள்ளவனென்பதிற் பிணக்கில்லை. மந்திரிகளும் குலகுருவும் வரட்டும். இராமனைத் தனக்கு அரசனாகவடைவதற்கு இந்த அயோத்தி உண்மையில் பெருந்தவமே செய்திருத்தல் வேண்டும். பரந்தாமா! பக்தவத்ஸலா! திவ்யகல்யாணகுணசீலா! நிரஞ்சனா! உனது கருணையால் இந்தப் புவியை இதுவரையில் முறை பிறழாது அரசுசெய்து வந்தேன். இனி என்னை உன்னுடைய திருவடித்தியானத்தி லிருக்கப்பணித்து என்றென்றும் அழியாத இன்பநிலையை யடையத் திருவருள் புரியவேண்டும். எங்கும் நிறைந்த ஏகநாயகனே!

ஸ்தோத்திரம்-விருத்தம்.

விடைக்குல மேழ டர்த்த விண்ணவா விறல்சே னைந்து
படைக்கலம் பண்பி னேந்தும் பரஞ்சுடர்ப் பொருளே மாறாக்
கொடைக்குல வள்ளா லென்றன் குறையற வினிது காப்பாய்
அடைக்கலம் புகுந்தே னின்பொ னம்புயத் துணைத்தாட் கம்மா.

வசிஷ்டர் பிரவேசிக்கின்றார்.

தசரதர் எதிர்சென்று
வணங்கி வரவேற்கிறார்.

தச:—அடியேன் வந்தன மளிக்கின்றேன்! வரவேண்டும்! வரவேண்டும்! ஆசனத்தமர்ந்தருள்வீராக.

வசிஷ்:—கல்யாண்! கல்யாண்!

(ஆசனத் தமர்கிறார்.)

சுமந்திரர் முதலிய மந்திரிகள் பிரவேசிக் ன்றார்கள்.

மந்திரிகள்:—(வசிஷ்டரைநோக்கி) சுவாமி! வந்தனம்

(வந்தனம் செய்கிறார்கள்.)

வசி:—மங்கள முண்டாகக்கடவது!

சுமந்திரர்:—(அரசனைப்பார்த்து) பிரபுவே! வந்தனம் செய்கின்றோம்.

(தசரதர் தலையசைத்து
வரவேற்கின்றார்.)

தச:—வீற்றிருக்கலாம்.

(மந்திரிகள் ஆசனத்தமர்
கின்றனர்.)

(சபையைநோக்கி) என் உணர்வை யொத்த உத்தமர்களே! இந்த ஸூரிய குலத்தில் தோன்றிய மநு முதலிய ஆன்றோர்கள் அரசாட்சி செய்துவந்ததுபோலவே, இந்த அயோத்தியிலிருந்து அறுபதினாயிரம் வருஷகாலம் இந்தப் பூமண்டலத்தை நடுநிலைமைதவறாமல் நான் ஆண்டுவந்தேன். இப்போது என் உள்ளம் மறுமைப் பயனைத் தேடுவதில் நாடியிருக்கின்றது. இனி இந்தப் பூபாரந் தாங்க வல்லமை சிறிது மில்லேன். ஞானசிகாமணிகளே! வருவதறிந்து கூறும் மதியூகிகளே! நீதி தவறாத நிலையினின்று மூன்று காலங்களையு முணர்ந்து தக்கவாறு யுக்தி சொல்லும் தைரிய தீரர்களே! இந்த மண்ணுலகத்திலும் விண்ணுலகத்திலும் எற்

பட்ட பகைவர்களை யொழித்து, பெருங்கீர்த்தியோடு அரசு புரிந்த நான் இன்னும், காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்னும் பகைவர்களுக்குள்ளாகி ஒதுங்கி யிருந்துவாழப் பொறுப்பனோ? மனமென்னும் அறிவிலி ஏவிச் செலுத்தும் பஞ்சேந்திரியங்களையும் வெல்லுவது அரியதாமோ?

குருநாதரே! இஃதிருக்கட்டும்; மாய்வதன் முன்னே வரைகட்பட்ட நல்வினையை ஆய்வின்றிச் செய்வதல்லவா ஆண்மை! பெறுதற்கரிய செல்வமாகிய மறுமைச் செல்வத்தை யடைய முயல்வதன்றோ அறிவுடைய மாந்தர்க்கழகு! அந்த மறுமைச் செல்வங் கைவரப் பெற்றவர்யாவர்? போர்க்களத்தில் அஞ்சாமல் நின்று அமர் புரிந்து உயிர் துறந்தவர்களும், உண்மை ஞானம் கைவரப் பெற்றவர்களும், செல்வமானது இம்மண்ணுலகத்திற்கேயன்றி மறுமைக்கில்லை யென்று கருதிவிட்டவர்களும் — ஆகிய இவர்களே யன்றோ? என் ஐயனே! இந்த உலகத்தில் எப்போது பிறந்தோமோ அப்போது இறப்பதும் உண்மையல்லவோ? இதனை மறப்பதுபோல் மாந்தர்க்குக் கேடுதருவது முண்டோ? என்குல தெய்வமே! துறவறமென்னும் புணையைக் கைக்கொண்டாலல்லது பிறவி யென்னும் பேராழி கடக்க வழியுண்டோ? காமாதி உட்பகைகளை வென்ற அறமென்னும் தனியரசாட்சியிற் சென்று நிலைத்த மனமானது இந்த அரசரிமையை இனியது என்று கருதுமா?

(சற்றுமௌனம்.)

பக்தி.

5. குருசிஷ்ய லட்சணம்.

அங்ஙனமாயின், குருவை யெங்ஙனம் அறிவோம்? சூரியனைப் பிரகாசிப்பிக்க ஒரு தீவர்த்தி வேண்டுவதில்லை; அவனைப் பார்க்க ஒரு மெழுகுவர்த்தியை யேற்றவேண்டுவதில்லை. சூரியன் உதித்தெழும்போதே நாம் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகின்றோம். அதுபோலவே மனிதரை ஆத்மவிஷயமாக உத்தாரணஞ்செய்யும் ஒரு குரு நம்முன் வரும்போது நம்மிடத்து உண்மை பிரகாசிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றதென்று நாம் சுயமாக அறிகின்றோம். ஒளியைப் பிரகாசிப்பிக்க அந்நிய பதார்த்தம் வேண்டுவதில்லை; அது போலவே சத்தியத்தைச் சத்தியமாமென்று தெரிவிக்க அந்நிய பிரமாணம் வேண்டுவதில்லை; அது

சுயமாகவே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அது நம்மிடத்தில் பிரகாசிக்கும்போது "இதுதான் பரமார்த்தம்" என்று நமக்கு அநுபவமுண்டாகின்றது. எந்தக் குருக்களின் ஞானமும் சத்தியமும் சூரிய கிரணம் போல் பிரகாசிக்கின்றனவோ அவர்கள் தாம் இவ்வுலகத்தில் மிகமேன்மை யுடையோர். பெரும்பான்மையான ஜனங்கள் அத்தகைய மகான்களைக் கடவுளைப்போல் பூஜிக்கின்றனர். ஆனால், அதனினும் சிறிது தாழ்ந்தவரிடத் திருந்தும் நமக்கு உதவிகிடைத்தல் கூடும். ஆனால் நமக்கு உபதேசம் தருவதற்கும், நம்மைச் சன்மார்க்கத்திற்குத் திருப்புவதற்கும் தகுதியுடைய ஒருவரைத் தேடியெடுப்பதற்குரிய சாமர்த்தியம் நமக்கின்றாம். ஆனதால் சிஷ்யனது யோக்யதையைப்போல குருவினது யோக்யதையையும் பரீட்சிக்கச் சில லட்சணங்கள் அவசியம் வேண்டும்.

மனத்தூய்மை, யதார்த்த ஜிஞ்ஞாசை, உத்சாகம் முதலியன சிஷ்யனுக்கு வேண்டிய குணங்களாம். மனத்தூய்மையில்லாதவனுக்குப் பரமார்த்த பக்தி யுண்டாவதின்றாம். பக்தனாக வேண்டுமாயின், அவனது மனோவாக்குக் காயங்கள் ஒரு படித்தாகத் தூய்மையாயிருத்தல் வேண்டும். பரமார்த்த ஜிஞ்ஞாசையை யொட்டி இவ்வளவே கூறக் கிடந்தது. நாம் எதை யிச்சிக்கின்றோமோ நாம் அதனை யடைகின்றோ மென்பது ஒரு பழைய நியமமாம். நமது மனத்தை நாம் எதன்கண் திருத்துகின்றோமோ அஃதன்றி மற்றொன்று நம்மொருவருக்கும் சித்திப்பதின்றாம். பக்தியடையும் பொருட்டு முயற்சி செய்வதென்பது நாம் சாதாரணமாக நினைத்து வருவது போல எளிதான காரியமன்று. அது மிகக் கடினமேயாம். பரமார்த்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவதும், அவ்வகைப் புஸ்தகங்களைப் படிப்பதும், பரமார்த்த பக்தியுண்டென்பதற்குத் தெளிவன்றாம். எப்போது நம்மிடத்துப் பரமார்த்த ஜிஞ்ஞாசை யுண்டாகின்றதோ, எப்போது நமது பிரயத்தனம் பயனுடையதாகின்றதோ அது பரியந்தம் அநாதி அவித்தையினால் நிர்மிக்கப்பட்ட நாநாவித கர்மவாசனைகளாகின்ற சத்துருக்களுடன் சேர்ந்திருக்கும் நமது சுபாவத்துடன் நாம் இடைவிடாது போர்புரிதல் வேண்டும். இந்த யுத்தம் ஒன்றிரண்டு தினமோ, அல்லது ஒன்றிரண்டு வருஷமோ, அல்லது ஒன்றிரண்டு ஜன்மமோ செய்வதனால் போதாதாம். அநந்த

ஜன்மங்களில் இந்தப் போர்புரிய வேண்டியதா யிருக்கிறது. மிகு கஷ்டங்களை யநுபவிக்கவும் வேண்டும். ஒருகால் கணநேரத்தில் நமது பிரயத்தனம் பயனுடையதாகலுங் கூடும். ஆயினும் நாம் மிக நீண்டகாலத்திற்குத் தயாராய்ப் பொறுமையுடன் பலப் பிராப்திக்காகக் காத்திருத்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் உத்சாகத்துடனும் தைர்யத்துடனும் யத்தனஞ் செய்யும் புருஷன் சந்தேகமின்றி முடிவில் ஜயத்தையும் சித்தியையும் அடைவான்.

உபதேஷ்டாவானவன் அத்யாத்மசாஸ்திரங்களின் கருத்தை உணர்ந்தவனாகவிருத்தல் வேண்டும். உலகத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் பைபில், வேதம், கொரான் என்பனவாகிய பல வைதிகக் கிரந்தங்களைப் படிக்கின்றனர். ஆனாலிவை யாவும், பதங்களும் வாக்கியங்களு மாத்திரமாம். பரமார்த்த ஞானத்தின் உலர்ந்த அஸ்திகளாக மாத்திர மிருக்கின்றன. பெரும்பான்மையோரும் இதனால் திருப்தியடைகின்றனர்; அவற்றின் உயிராகியகருத்தைக் கிரகிக்க எவரும் முன் வருவதில்லை. வாக்கை அதிகமாக உபயோகிக்கும் உபதேஷ்டாவின் மனது, ஸ்திரமாகவும், ஏகாக்ரமாகவும் நிற்பதின்றாம். வாக்சக்தியால் அவனது மனது சலனத்தையடைகின்றது; அதனால் அவன் வைதிகக்கிரந்தங்களிலுள்ள கருத்தைவிட்டு விடுகின்றான். அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களின் சாராம்சத்தை எவன் கிரகிக்கின்றானோ அவனே பரமார்த்த மாகிய குரு; வைதிகக் கிரந்தங்களிலுள்ள வாக்கின் பிரகடனம் ஒரு வனத்திற்குச் சமானமாம். அவ்வனம் வழியாக மனிதன் சஞ்சரிக்கும்போது பலகாலும் வழிதடுமாறி வெளியேவரக் கூடாமல் உழன்று கஷ்டப்படுகின்றது.

* * *

நானாவிதமாகிய வாக்கின்கட்டுகளும், அழகான பலபிரசங்கங்களும், சுருதியின் பலவித பாஷ்யங்களை யெடுத்துக் காட்டுவதும், வித்வான்களின் வாதத்திற்கும், ரசத்திற்கும் மாத்திரந்தான் பயன்படுகின்றது. அந்தர்முகமாக எண்ணத்தைத் திருப்பி ஆன்ம ஞானத்தைச் சம்பாதிக்க இவையாவும் பயன்படாவாம்.

* * *

ஈசுவர விஷயமாகிய சக்திகளை யிவ்வாறு அந்நியர்களுக்கு உபதேசிப்போர் உலகமுழுதும் தங்களை வித்வான்களென்று கூறி, ஸ்தாபிப்பதற்காகத் தங்களது பாண்டித்தியத்தைக் காண்பிக்க மாத்திரம் இச்சிப்பவராம். உலகத்தில் முன்னிருந்த மகா ஆச்சாரியர்களும், வேதத்திலுள்ள பலவியாக்யானங்களைப் பார்த்தவ

என்றும். அவர்களுக்குச் சுருதி வாக்யங்களை ரூபமில்லாமற் செய்வதற்குரிய பிரயத்னமு மிருக்கவில்லை. பதங்களுக்கோ, அவற்றின் தாதுக்களுக்கோ, நாநா அர்த்தங்களைக் கற்பிக்க அவர்கள் முயற்சி செய்யவில்லை. ஆயினும், அவர்கள் மிகக் ஸாவதானமாக உபதேசமுஞ் செய்துவந்தனர். அங்ஙனம் உபதேசஞ் செய்யத் தகுதியற்ற வேறுசிலர் அம்மதங்களின் ஒருவாக்கை யெடுத்து அதனை முதலிற் பிரயோகித்தவர் இன்னாரென்றும், அவர் இன்னின்ன சாதனங்களைப் புரிந்து வந்தன ரென்றும், அவரிவ்வளவு தூங்குவதுண்டென்றும் என்றிவ்வாறு கட்டிச் சுருட்டி மூன்றோ நான்கோ கிரந்தங்கள் எழுதிக் கூட்டுகின்றனர்.

பகவான் ராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர் இங்ஙனம் ஒருகதை கூறுவதுண்டு:—சில ஜனங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒருமாந்தோப்புக்குச் சென்றனர். அவர்களுட் சிலர் தோப்பிற் சென்றவுடன் மாமரத்தின் கொம்புகளையும் சிறுகிளைகளையும் இலைகளையுங்கூட எண்ணத் தொடங்கி, அவற்றின் வடிவங்களது ஏற்றக் குறைவையும், அவற்றின் நிற பேதங்களையும், வேறுசங்கதிகளையும் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு இந்த இன்பமாகிய விஷயத்தைப் பற்றி வாதஞ் செய்யத் தொடங்கினர். அச்சமயம் அவர்களுள் சிறிது புத்தி நுட்பமுடைய ஒருவன் அவர்களின் வாதத்தைக் கவனியாது மாம்பழத்தைப் பறித்துத் தின்ன முயற்சி செய்கின்றான். அவனன்றோ மிகப் புத்திசாலி! ஆதலின், இலை யெண்ணுதல், குறிப்பிடுதல் முதலியன தள்ளத் தக்கனவாம். அவையெல்லாம் ஒவ்வொரு சமயங்களில் அவசியப்படுவனவாம். ஆனால் ஆத்ம விஷயமான காரியங்களைப் பற்றிய வளவு அவை பயனற்றனவாம். இந்த இலையெண்ணுவோருள் ஒரு பரமார்த்த தரிசியை நீங்கள் ஒருகாலும் காணமாட்டீர்கள். மனிதனது பரமபுருஷார்த்தமாகிய ஆத்மஞானத்தை யடைய இலையெண்ணுமளவு பிரயத்னங்கூட அவசியமின்றாம். நாம் பக்தர்களாகவேண்டுமாயின், ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் மதுராவிலோ, அல்லது அம்பாடியிலோ அவதரித்தன ரென்றும், பகவான் அர்ச்சுனனுக்குக் கீதையை யுபதேசித்தது நிச்சயமாக இன்னதிதியிலாமென்றும் பார்க்கவேண்டியது அவசியமின்று; செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப் பற்றியஞானம், ஸ்வதர்மாநுஷ்டானத்தில் சிரத்தை, கீதையில் சிரத்தாபக்தி என்னு மிவைகளே நமக்கு வேண்டும். அவ்வகை விஷயங்களைப் பிரதி

பாதிக்கும் கிரந்தங்களை யாரெழுதிய தென்றும், அவர்களின் காலதேசம் எங்ஙன மிருந்த தென்றுமுள்ள சங்கதிகள் வித்வான்களுக்கு ரசத்தின் பொருட்டாம்! அவர்களுக்குப் பிரியமுள்ளதை யவர்கள் அங்கீகரிக்கட்டும். நாமதை யறியவேண்டுவதில்லை. அவர்களது நிபுணவாதங்களுக்கு சரி சரி (சாந்தி சாந்தி) என்று மாத்திரம் கூறிவிட வேண்டும். நாம் மாம்பழத்தையும் புசிக்கலாம்.

ஒருவனிடத்து இரண்டாவதாக இருக்கவேண்டும் குணம் அகல்மஷமாம் (பாபமின்மையாம்). "உபதேஷ்டா எத்தகையரெனத் தெரிவதனால் யாது பயன்? அவர் கூறுவது உண்மையாவென்று மாத்ரம் பார்த்தால் போதாதா?" என்று பலகாலும், பலருங் கூறுவதுண்டு. இது சரியன்றாம்; ஏனெனின் ஒருவன் என்னை சித்திர வேலையையோ, சிற்பவேலையையோ, மதவேலையையோ, அல்லது ரசாயன முதலிய பிரகிருதித்தத்துவ சாஸ்திரங்களையோ கற்பிப்பானாயின் அவன் எத்தகைய புருஷனாயிருந்த போதிலும் குற்றமின்றாம். அதற்குப் புத்தியை மாத்திரம் விசாலப்படுத்தினால் போதும். ஆனால் அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களைப் பற்றிய அளவு அது போதாதாம். ஏனெனின், மனத்தூய்மையின்றி ஒருவனுக்கு ஒருகாலும் ஆத்மப் பிரகாசமுண்டாவதின்றாம். அங்ஙனமாங்கால் மனத்தூய்மையின்றிய ஒருவன் எதை உபதேசிப்பன்? மனத்தூய்மையும், ஆன்மப் பிரகாசமும் உடையவனுக்கு மாத்திரந்தான் பரமார்த்த ஞானத்தையடையவும் அதனை மற்றொருவனுக்கு உபதேசிக்கவுங் கூடும். மனத்தூய்மை வந்தாலன்றி ஈசுவர சாட்சாத்காரமாவது, அதீத மாகிய அவஸ்தையின் ஒரு முகூர்த்த காலத்திய தரிசனமாவது கிடைப்பதின்றாம். ஆகையினால் குரு எத்தகையரென்றும், அவர் எதைக் கூறுகின்றாரென்றும் நாம் முதலில் அறியவேண்டும். அவர் பரிசுத்தராகவிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமிருந்தால் மாத்திரந்தான் அவரதுவாக்யம் பிரமாணமாம். அங்ஙனமிருந்தால் மாத்திரந்தான் அவர் உண்மையான உபதேஷ்டா ஆவர். தம்மிடத்தில் ஆத்மப் பிரகாசமில்லாதவர் அவர் எதனை உபதேசிப்பர்? (மின்சார சக்தியால் நிர்மிக்கப்பட்ட கம்பித் தபாலை ஈண்டு ஓர் உதாரணமாக எடுக்குக. ஒரு கம்பித் தபாலாபீசில் மின்சார சக்திக்கு ஒரு சலனத்தைக் கொடுக்கும் போது அந்தக் கணமே அந்தச் சக்தி

பற்றோராயிசில் பிரகாசிக்கின்றது; அதுபோல) சுத்த அந்தக் கரணமுடைய குருவினிடத்துப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆன்ம சைதன்யத்தின் ஒருசலன விசேஷத்தினால் அதிகாரியாகிய சிஷ்யனது ஆன்மாவையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றார் ஆதலின் குரு பரிசுத்தராக விருத்தல் வேண்டும். (வரும்)

கர்ணன்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பிறகு ஒருநாள் ஒரு சிற்பி பீமனை ஒருவரும் உணராதபடி தனியாக அழைத்துச் சென்று "அருந்திறவீரரே! உமது பெரிய தந்தையார் உங்களைக் கொல்லக்கருதி இம்மாளிகையை அரக்கினாற் கட்டுவித்தனர். சமயமறிந்து இம்மாளிகையில் நெருப்பு வைக்கவே புரோசனன் உங்களுடன் வந்திருக்கின்றான். அதனைத் தமது மதிவன்மையினுணர்ந்த உமது சிறிய தந்தையாராகிய விதுர மகாராஜர் உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும் உபாயமொன்றைச் செய்யும்படி என்னை யனுப்பினர். இம்மாளி கையினின்று அடுத்துள்ளதொரு வனத்திற்கு நீங்கள் அனைவரும் சுகமாய்ச் செல்லுதற்கேற்றபடி சுரங்கமொன்றைச் செய்து அதன்மீது ஒரு மண்டபம் அமைத்து அதில் அந்த சுரங்கத்தில் நீங்கள் இறங்கிச் செல்லுதற்காக வழி யொன்றை அமைத்து அதன்மேல் இம்மண்டபத்திலுள்ள தூண்களில் ஒன்றை நீர் பறிக்கலாம்படி அமைத்திருக்கின்றேன்; இதனை ஒருவர்க்கும் உரைக்காமலிருந்து துன்பநேரின் உடனே தம்முடைய சகோதரர்களை அவ்வழியாக அழைத்துச் சென்று அடுத்துள்ளவனத்தையடையக்கடவீர். இதுவே என் விண்ணப்பம்" என் கூறிப் பீமனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனன். பீமன் அதனை ஒருவருக்குங் கூறாமல் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தருமர் புரோசனனுடைய செய்கைகளால் அவனிடம் ஐயுறவுகொண்டு அவன் பால் விழிப்புடன் இருக்கும்படி தன் சகோதரர்களுக்கும் தாய்க்குங்கூறித் தாமும் அங்ஙனமேயிருந்தனர். ஒருநாள் நள்ளிரவில் புரோசனன் நன்றாய்த் தூங்குதலைப் பீமன் கண்டு விதுரரால் அனுப்பப்பட்ட சிற்பி கூறியதை நினைத்து அம் மாளிகையில் ஒரு புறத்தில் தானே நெருப்பிட்டுவிட்டு சகோ

தாரையும் சிரையையும் அழைத்துக்கொண்டு அம்முழையின் வழியாய்ச் சென்று அடுத்துள்ள காட்டை யடைந்தனன்.

தீயினுக்குக் காற்றுந் தக்கபடி உதவி புரிந்தமையின் அம்மாளிகை மிக விரைவின் எரிந்து சாம்பராயிற்று. அதில் தீமதி யமைச்சனாகிய புரோசனனும், தாயோடு வந்து தங்கிய வேடுவர் ஐவரும் வெந்து இறந்தனர். அம்மாளிகை எரிந்து விட்ட செய்தி நாடெங்கும் பரவியது. பீஷ்மர் முதலியோர் பாண்டவர்களும் அவர்கள் தாயுமே அதில் மாண்டுபோனவர்கள் என்று கருதி அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்து முடித்து விட்டார்கள்.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

பிறகு பாண்டவர்களும் தாயும் அடுத்துள்ள இடும்பவனத்தை யடைந்தனர். அங்குப் பீமன் இடும்பன் என்னும் அரக்கனைக் கொன்று அவன் தங்கையாகிய இடும்பியைக் காந்தர்வமுறையின் மணந்து கடோற்கசனைப் பெற்றான். பிறகு பாண்டவர்களும் தாயும் இடும்பியையும் அவளுடைய குழந்தையையும் அவ்வனத்திற்றானே யிருக்கவிட்டு பார்ப்பன வேடந் தாங்கி வேத்திரகீயம் என்னும் ஊரையடைந்து அங்கோர் அந்தணன் வீட்டிற்றங்கி யிருந்தனர். அங்குச் சில நாட்கள் சென்றபின் பீமன் அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு மிகவுந் தீமைபுரிந்துக்கொண்டிருந்த பகன் என்னும் அரக்கனைக்கொன்று அவ்வூரினர் களிக்கும்படி செய்தனன்.

இவர்கள் இங்ஙனமிருக்கப் பாஞ்சாலநாட்டின் மன்னனாகிய துருபதமகாராஜன் பாண்டவர்கள் இறந்துவிட்டனர் என்ற செய்தியைக் கேட்டுப் பெரிதும் வருந்தி அவர்களிற் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக வைத்திருந்த தன் அருமைச் செல்வியாகிய திரௌபதியை யாருக்கு மணம் புரிவிக்கலாம் என்று எண்ணினான். அருச்சுனனுக்கு கொடுக்கவிருந்த தன் பெண்ணை மணத்தற்குரியார் ஒருவரும் அவனுக்குப் புலப்படவில்லர். பிறகு ஒரு தீர்மானஞ் செய்துகொண்டான்.

அஃதாவது "இரண்டு தூண்களமைத்து அவற்றினிடையில் மிகவும் உயரத்தில் காற்றிலுங் கடுவேகமாகச் சுழலும் சக்கரமமைத்து அதற்கிடையில் அவ்வாறே சுற்றும் மச்சவடி இலக்கு

ஒன்றமைத்துப் பிறகு அரசர்களை வருவித்து அவர்களில் யார் அவ்விலக்கை எய்கின்றார்களோ, அவர்களுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும்" என்பதே. பிறகு இலக்கை அமைப்பித்து அதுபோக்கி அரசர்களை வரவழைத்தனன் குறித்தநாளில் அதற்கென ஏற்படுத்தப்பட்ட இடத்தில் அரசர்கள் அனைவரும் வந்து கூடினார்கள். பாண்டவர்களும் இச்செய்தியைக்கேட்டு தங்கள் தாயோடும் பல வேதியரோடும் பாஞ்சால நாட்டை யடைந்து தங்கள் தாயை ஒரு குலாலன் வீட்டிலிருத்தி வேதியரோடு சபையை யடைந்தார்கள்.

அப்போது வலுமிகச்சிறந்த பல மல்லர்கள் ஒரு வில்லைச் சுமக்கமுடியாமற் சுமந்துவந்து அரசசபையில் வைத்தார்கள். பிறகு திரௌபதியை அவள் தோழியர் அரசசபையில் நிறுத்தி அவளுக்கு ஒவ்வொரு அரசரைப்பற்றியும் தெரிவித்தார்கள். அவள் தமயனாகிய திட்டத்துய்மன் அரசர்கள் முன் வந்து நின்று அவர்களை நோக்கி, "அரசர்களே! நான் கூறுவ தொன்றை அன்புடன் கவனித்துக் கேட்டல்வேண்டும்.

> வில்லிது சிலீமுகங்க ளிவைகடுந் திரிகைவேகத்
> தில்லுகத் தழலுகின்ற வியந்திரத் திகிரிகாப்பண்
> நில்லிலா விலக்குமற்றீ தெருஞ்சா யாவனெய்தான்
> கலைவலீ ரவற்கேயித்தக் கன்னியு முரியள்" என்றான்.

அதைக்கேட்டு அவையிருந்த அரசர்களிற் சிலர் அழகிய மின்சுவை தானளிக்குஞ் சொல்லா ளருங்குணத்துப் பாஞ்சாலி யழகிற்சென்ற மனமுடையவர்களாகி வில்லினது பெருமையையும் இலக்கத்துள்ள அருமையையும் எண்ணாமல் அவ்வில்லை எடுக்கவு முடியாதவர்களாய், அதன்பால் நாண் பூட்டுதற்கு மாறாக அங்குத் தமக்குண்டான அவமதிப்பாலான நாண் பூண்டு திரும்பினர். சிலர் யாம் இவ்வேடிக்கையைக் காணவந்தோமே யன்றி இவ்வில்லை யெண்ணி வந்திலோம் என்றனர். சிலர் எமக்கு முன்னமே மணமாயிருக்கின்றது. இவ்வில்லை வளைத்துப் பின்னு மொரு பெண்ணை மணப்பதில் விருப்பமில்லை என்றனர். சிலர் யாம் வருகையில் நிமித்தம் பிழைத்தது; ஆதலின் இதில், எமது மனம் செல்லிலது என்றனர். சிலர் ஒன்றுங்கூறாமல் மௌனமுற்றிருந்துவிட்டனர். அப்போது எதுகுலத் தரசர்களிற் சிலர் அவ்வில்லை வளைக்க நினைத்து அக்குலத் தலைவராகிய பலராமனை

நோக்க, அவீர் எண்ணிரும் புலத்து யோகியர் தங்கள் கண்மணி யிருங் கண்ணிணை நோக்க, கண்ணன் பாண்டுமைந்தர் பார்ப்பன மக்களினிடையே உருமாறி வந்திருக்குந் தன்மையை யுணர்ந் தினன். பின் பலராமர் அதைக் கேட்டு இட்ட கட்டளையினால் யாதவர்கள் அவ்விருப்பத்தினை விட்டு அமைதியுற்றார்கள்.

பிறகு நகுல சகதேவர்களின் தாயின் தமையனான சல்லியன் என்னும் அரசர் பிரான் அரியேறென, வெழுந்துசென்று வில்லை வாரி எடுத்து நிறுத்தி வளைக்க வெண்ணி அதன் நாணைப்பற்றி யிழுத்துத் தரையில் வீழ்ந்தான். பின்னர் சராசந்தன் நாணைச் சிறிது தூரங்கொண்டுவந்து பின் - பின் முடியாமல் விட்டான். பின்பு மகத தேசாதிபதிபதி நாணை மார்பளவுங் கொண்டுவந்து விட்டனன். பிறகு சேலவனென்னுமருந்தி நலராசன் நாணை அதுபூட்டப் பட்டுள்ள குதையினின்று மற்றொரு குதைக்குச் சாணளவு வரை யிலுங் கொண்டுவந்துவிட்டான். பின் துரியோதனன் நால்விர லளவாகக் கொண்டுவந்து அதன்மேல் முடியாமல் விட்டான். பின்னர்,

"கலைவருத்த மறக்கற்ற கன்ன னென்னுங்
    கழற்காலை யறனிருந்த கயிலை யென்னு
மலைவருத்த மறவெடுத்த நிருத னென்ன
    மன்னவையில் வலியுடனே வந்து தோன்றி
நிலைவருத்த மறநின்ற பரியகோல
    நீள்வரிநாண் மயிர்க்கடைக்கீழ் நின்றதென்னச்
சிலைவருத்த மறவளைத்து வளைத்த வண்ணஞ்
    சிலைக்காறன் முடித்தலையைச் சிந்தவீழ்ந்தான்."

அதைக்கண்ட திரௌபதி தன் தோழியரை நோக்கி "நங் கைமீர்! நீங்கள் இவ்வரசர்களைப் பற்றிக் கூறிவருகையில் என் மனம் இங்கில்லாமல் வேறோரிடஞ் சென்று கவலையிலாழ்ந்திருந் தது. ஆகலின் இவ்வரசர்களுள் ஒருவரையும் நான் கவனித்தி லேன். இப்பொழுது வில்லையெடுத்து வளைக்க காளையாவன்? இவன் பெரிதும் அக்குந்திதேவியின் மைந்தர்களை ஒத் திருக்கின்றான். இப்போது வில்லை வளைக்கச் சென்ற வீரர்கள் எல்லாரினும் இவன் சிறந்த வன்மையுடையான் என்பதில் ஐயுற வில்லை" என்றனள். அதைக்கேட்ட அத்தோழியரில் ஒருத்தி,

"பெண்மைக் கிரதி யெனவந்த
பெண்ணா ரமுதே பேருலகில்
உண்மைக் கிவனே பொறைக்கிவனே
யுறவுக்கிவனே யுரைக்கிவனே
திண்மைக்கிவனே நெறிக்கிவனே
தேசுக்கிவனே சிலைக்கிவனே
வண்மைக்கிவனே கன்னனென்னு
மன்னன் கண்டாய் மற்றிவனே."

திரௌபதி! "ஆம், நீ கூறிய குணங்கள் யாவும் இவனிடம் உள்ளனவே என்பதை இவனது முகப்பொலிவே காட்டுகின்றது. இத்தகையோனை அத்தீயவனை துரியோதனனுக்கு நண்பனாகச் செய்வித்த ஊழின் வலியை என்னென்பேன்? தங்கைமீர்! இப்போது இச்சபையில் அக்குந்திதேவியின் மூன்றும் புதல்வராகிய அருச்சுனராசர் வந்திருப்பாராயின் இவ்வரும் பெரும் வீரனும் நாணுப்படி இவ்வில்லை வளைத்துக் குறித்த இலக்கை எய்து என்மனத்தைக் குளிர்விப்பாரன்றோ?" என்று கூறினாள். அப்போது அவள் கண்களில் நீர்பெருகியது. அவளது மெய் சோர்ந்தது. அதைக்கண்ட தோழியர் இன்மொழிகள் பல கூறி அப்பொன்னங்கொடியைத் தேற்றினார்கள். பிறகு அந்தணர் மத்தியில் அந்தணர் வேடந்தரித்திருந்த பாண்டவர்களில் அருச்சுனன் எழுந்து அவ்வில்லை வளைத்து இலக்கை யெய்தான். திரௌபதி உடனே அவனுக்கு மாலையைச் சூட்டினாள். அதைக் கண்ட துரியோதனன்முதலியோர் அவனை எதிர்த்தார்கள். பாண்டவர்கள் அவர்களனைவரையும் பின்னிட்டோடும்படி செய்தார்கள். பிறகு பாண்டவர்கள் திரௌபதியை அழைத்துக்கொண்டு குந்திதேவி தங்கியுள்ள மனைக்குச் சென்று தெருவில் நின்றனர். அப்போது அர்ச்சுனன் தெருவிலிருந்தபடியே அம்மா! நான் ஒரு கனி கொண்டுவந்திருக்கின்றேன்" என்றான். அதைக் கேட்ட அத்தேவி "அப்படியா! அக்கனியை நீங்கள் ஐவரும் உண்பீர்களாக" என்று முன்பின் யோசியாமற் கூறிவிட்டனள். பிறகு செய்தி இன்னதென வுணர்ந்து பெரிதும் வருந்தினாள். அதைக்கண்ட தருமபுத்திரர் "அன்னாய்! நீ வருந்தற்க; நீ கூறியது எங்களுக்கும் விருப்பமானதே; இப்பொற்கொடியை நாங்கள் ஐவரும் மணம்புரிந்து கொள்ளவே விரும்பியுள்ளோம்" என்றனர். அதைக் கேட்டுக் குந்திதேவி வருத்தம் நீங்கினாள். பிறகு

துருபதமகாராசா அவர்களை வருவித்து அவர்கள் பாண்டவர்கள் என்பதையுணர்ந்து பெரிது மகிழ்ந்து அருச்சுனனுக்குந் திரௌபதிக்கும் மணம் புரிவிக்க வேண்டுமென்றனர். அதைக்கேட்ட தருமர் தங்கள் கருத்தை அவ்வரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அதைக்கேட்ட அம்மன்னன் மிகவுங் கலங்கினன். அச்சமயம் அங்கு வந்த வியாசமுனிவர் கூறிய சமாதான மொழிகளால் அவ் விறையோன் தெளிந்து திரௌபதியைப் பாண்டவர் ஐவருக்கும் மணம் புரிவித்தனன்.

C. R. கோவிந்தராஜு முதலியார்,
பண்டிதர், பச்சையப்பன் காலேஜில், சென்னை.

சுகாதாரம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

வாயு.

சுத்தமான வாயுவை உட்கொள்ளுவதனால், அதன் ஒரு பாகமாகிய பிராண வாயு நமது சரீரத்திலுள்ள பலவகை விஷமுள்ள கழிவுப் பதார்த்தங்களோடு சேர்ந்து அவற்றையெல்லாம் எரித்துப் பின்னர் கரி அமில வாயுவாக மாறி வெளியே வந்துவிடுகின்றது. தேகாரோக்கியத்திற்கு வேண்டிய அளவான சுத்த வாயுவை யுட்கொள்ளாம லிருப்போமாயின், நமது தேகத்திலுள்ள கழிவுப் பதார்த்தங்களில் ஒரு பாகம் தேகத்திலேயே தங்கிவிடும்; அதனால் தேகத்தில் புதிதாகச் சேரவேண்டிய பதார்த்தங்களுக்குக் கிஞ்சிற்றிடையூறுண்டாகின்றது. இதுகாரணமாகச் சுத்தவாயுவை யுட்கொள்ளாதவர்கட்குத் தீவிரமான பசி யுண்டாகமாட்டாது. அதனால் ஆகாரத்தின் மீது அரோசிகம் உண்டாகும்; தேகத்திலும், மனத்திலும் அசதியும், சோர்வுமுண்டாம். இக்காரணத்தினால்தான் வீட்டிற்குள்ளேயேயிருந்து தேகப் பயிற்சி செய்யாமலும், சுத்தவாயுவை யுட்கொள்ளாமலுமிருக்கும் தனவான்கள் சதா நோயாளிகளாக விருக்கின்றார்கள். பரந்த இடங்களிலிருந்து, சுத்த வாயுவை யுட்கொண்டு, மிகு கஷ்டமான கூலிவேலை செய்துவரும் கூலியாட்கள் திட சரீரிகளாயும், சுக ஜீவிகளாயுமிருக்கின்றனர். ஒரு நாள் முழுதும் உழைத்து வரும் கூலியாட்கள் சுத்த வாயுவை யுட்கொள்ளுவதனாலும், அதிக தேகப் பயிற்சி செய்வதனாலும் அவர்களுடைய தேகம் உறுதியுள்ளதாய் எந்தக் குளிரையும், காற்றையும், தாங்

கும் சக்தியுடையதாய் விடுகின்றது; அவர்கள் எவ்வகைப்பட்ட அசுத்தான உணவை உண்டபோதிலும், அவர்களுடைய ஜீரணக் கருவிகள் பலமுள்ளனவாயிருக்கின்றமையின், அந்த அசுத்தான உணவிலிருக்கும் சத்தைக் கிஞ்சிற்றும் விடாமல் கிரகித்து அவர்களுடைய தேகத்தை வளர்த்துப் புஷ்டியாக்கும். தனவானுடைய தேகமோ, வீட்டிலிருக்கும் அசுத்தமான வாயுவினாலும், தேகப் பயிற்சி யின்மையினாலும், உறுதியற்று திடமற்றிருக்கின்றது. அதனால் அது அற்பக்குளிரையும், காற்றையும் சகிக்கும் சக்தியுடையதாகவில்லை; தனவான்களுடைய ஜீரணக் கருவிகளும் பலவீன முடையனவாயிருக்கின்றமையின், அவை சுத்தமான உணவுகளிலுள்ள சாரத்தைக் கிரகிக்கும் சக்தியுள்ளனவாகவில்லை; அதனால் தனவான்கள் சுத்தான உணவுகளை உண்டபோதிலும், அவர்களுடைய தேகம் திடமும் சுகமுமுள்ளதாயில்லை.

அசுத்தமான வாயு பரவியிருக்குமிடங்களில் வாசஞ்செய்து, வெளியிற்சென்று தேகப்பயிற்சிசெய்யாத மனிதர்களுக்குள் மதுபான வழக்கம் அதிகமாகவிருக்கும். சுத்த வாயு மனிதனுக்குச் சுகத்தையும், உற்சாகத்தையும் உண்டாக்குவதனால் மனிதர் தத்தமக்குரிய வேலைகளை வருத்தமின்றிச் செய்வதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களாக விருக்கின்றார்கள்.

சுத்தமானகாற்றில்லாத வீடுகளிலும், அசுத்தங்களாலுண்டாகும் பலவிஷவாயுக்கள் நிறைந்த பட்டணங்களிலும் குடியிருக்கிற ஜனங்கள் சோர்வடைந்து உற்சாகமற்றவர்களாகித் தங்களுடைய வேலைகளைப் பார்க்கச் சக்தியற்றுப் போகின்றார்கள். இதினிமித்தந்தான் அவர்கள் தற்காலத்திற்குச் சற்று உற்சாகத்தைக் கொடுக்கத்தக்க லாகிரி வஸ்துக்களைச் சாப்பிட்டுத் தங்களுடைய வேலைகளை நடத்தப்பார்க்கிறார்கள். அஸ்திபாரம் பலவீனப்பட்டுச் சாய்ந்து கீழேவிழப்போகிற சுவருக்குத் தற்காலத்திற்கேற்ற முட்டுக்கொடுக்கிறதுபோல இந்த ஜனங்கள் அசுத்த ஆகாயத்தினாலும் தேகமுயற்சி யில்லாமையினாலும் தங்களுடைய சரீரத்தைப் பலவீனப்படுத்திக்கொண்டு தற்கால முட்டுக்குச் சமானமான லாகிரி பதார்த்தங்களை யுட்கொண்டு சற்றுநேரத்திற்குத் தங்களைத் தேற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் குடியானது முதலில் சற்றுநேரத்திற்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தபோதி

னும் பின்னர் அது முன்னினும் இரண்டத்தனைத் தளர்ச்சியை யுண்டாக்கிவிடும். இப்படிப்பட்ட ஜனங்கள் தற்செயலாய்த் தங்களுடைய அசுத்தமான இடங்களைவிட்டுச் சுத்தமானகாற்றுள்ள இடங்களிற்போய்க் குடியிருந்து முயற்சிகளைச் செய்யும் தருணம் வாய்க்கும்போது பிரயத்னமின்றியே அவர்களுடைய கெட்ட பழக்கங்கள் அவர்களைவிட்டு, பெரும்பான்மையும் விலகிப்போகின்றன. ஆகையால் மதுபானஞ்செய்வோர் கெட்ட பழக்கங்களைவிடவேண்டுமெனின், தங்களுடையகெட்ட பழக்கங்களால் தங்களுக்கும் தங்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வருவிக்கிற பல கேடுகளைக் குறித்து அவர்களுக்குப் புத்திசொல்லுவது மாத்திரம் போதாது; அவர்களுடைய கெட்ட பழக்கங்களுக்கு முக்கிய காரணத்தையும் நீக்கவேண்டும். அவர்கள் அசுத்த காற்றுள்ள தங்கள் இடங்களைவிட்டுச் சுத்தமான காற்றுள்ள வேறு இடங்களிற் போய்க் குடியிருந்து அல்லது தங்களுக்கிருக்கிற இடங்களைச் சுத்தமாக வைத்து, எப்பொழுதும் உள்ளே சுத்தமான காற்றைப் பிரவேசிக்கும்படிச் செய்து, நாடோறும் சற்றுநேரமாவது ஊருக்கு வெளியேபோய்ச் சுத்தமான காற்றில் உலாவுதல் முதலான தேக முயற்சிகளைச் செய்துவந்தால் அவர்களுடைய கெட்ட பழக்கங்கள் பெரும்பான்மையும் நீங்கிவிடும்.

சிலவகைத் தொழில்களினால் நாம் சுவாசிக்கும் காற்று கெடுதியாகி நமக்குத் தீமைகளை யுண்டாக்கும். பருத்திப்பஞ்சை அல்லது இலவம் பஞ்சை வெட்டுகையில் நுட்பமான பஞ்சுத்தூள் ஆகாயத்தில் சேர்ந்து அவ்வேலைகளைச் செய்கிறவர்களுடைய சுவாசத்தின் மூலமாய் அவர்கள் சுவாசக் கருவியாகிய நுரை ஈரலுக்குள் புகுந்து க்ஷயம், இருமல் முதலிய பலவியாதிகளை யுண்டாக்குவதுண்டு. அவ்விதமே நெல் முதலான தானியங்களை விற்கிறவர்களும், அளக்கிறவர்களும் தானியத் தூசுகளை நெடுநாள் சுவாசித்து க்ஷயம் முதலான சுவாசக்கருவி வியாதிகளுக்கு உட்படுகிறார்கள்.

ஈயம், பித்தளை, தாம்பிரம் முதலிய லோகங்களை எப்பொழுதும் உருக்கி வேலைசெய்கிற கம்மாளர் அந்த லோகங்களின் புகையை எப்பொழுதுஞ் சுவாசிக்கிறதினால் ஒருவகையான இருமல் வியாதி, காசநோய் (Asthma), ஒருவகைக் குளிர் காய்ச்சல் முதலான சிலநோய்களை அடைகிறார்கள். ஈயப் புகையைச் சுவா

சிக்கிறவர்களுக்குக் கொடிய வயிற்றுநோய், பக்கவாத முதலிய வியாதிகள் வருவதுண்டு. ஈயவெள்ளை, பாஷாணஞ் சேர்ந்திருக்கிற பச்சை வர்ணம் முதலிய சில வர்ணங்களைப் பிரயோகிக்கிற வர்ணக்காரர் அந்த விஷ வர்ணங்களிலிருந்து புறப்படும் ஆவியைச் சுவாசிப்பதினால் பலவகையான வியாதிகளை அடைவார்கள்.

(வரும்).

Special to "Chakravarthini"

கிரீக் தேசத்துப் பீமசேனன் கதை.

(முன்தொடர்ச்சி)

பீமசேனனும் பொன் மாம்பழமும்.

பின்னர் அரசன் அவனுக்கு அதிக கஷ்டமான வேறொரு வேலையைச் செய்யும்படிக்குச் சொன்னான். அவ்வேலை மூன்று விநோதமான மாம்பழங்களைக் கண்டறிவதேயாம். இப்பழங்கள் பொன்னால் செய்யப்பட்டன. இவை ஒரு கொடூரமான பறவை நாகம் காத்துவரும் தோட்டத்தில் விளைகின்றன. இத்தோட்டம் எங்கே இருக்கிறதென்பது யாருக்கும் தெரியாது. சிலர் மலை மேலிருக்கிறதென்றும், சிலர் வடக்கே வெகு தூரத்திலிருக்கிறதென்றும், வேறு சிலர் மேற்கே தூரத்திலிருக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்த பீமசேனன் தன்னால் கொல்லப்பட்ட சிங்கத்தின் தோலை உடையாகத் தரித்துத் தோளில் வில்லும், அம்புப்பாட்டி கையில் ஒரு பெரிய தடியை யெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போனான்.

அப்படிப் போகும்வழியில் தான் எதிரில்காணுகின்றவர்களை அந்த நேர்த்தியான தோட்டத்திற்குச் சரியான வழி அதுதானா என்று கேட்பான்; ஆனால் ஒருவரும் அவனுக்குச் சரியான பதில் சொல்லவில்லை. ஆனபோதிலும் மேலே மேலே போய்க்கொண்டிருந்தான். இப்படிப் போகும்போது ஒரு நதியை அடைந்தான்; அதன் கரையில் புஷ்பங்களை மாலையாகத் தொடுத்துக்கொண்டு சில யுவதிகள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்து

" அழகிய பெண்களே! பொன் மாம்பழம் விளைகின்ற தோட்டத்திற்குப் போவதற்கு இது சரியான வழிதானு நீங்கள் சொல்ல முடியுமா?" என்று கேட்டான். இப்புது மனுஷனது குரலைக்கேட்ட உடனே அப்பெண்கள் தங்கள் கையிலிருந்த புஷ்பங்களைத் தரையில் நழுவவிட்டு, ஆச்சரியமாக அவனைப்பார்த்தார்கள். "ஆ! ஆ! பொன்மாம்பழத் தோட்டம்! உனக்கு அங்கே என்னவேண்டும்?" என்று ஒருத்தி கேட்டாள். அதற்கு "பொன் மாம்பழங்கள் மூன்று கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படியாக எனக்கு ஓர் அரசன் ஆக்ஞை யளித்தான்" என்று பீமசேனன்சொன்னான். இதற்கு மேல் அந்தப் பெண் அவனை நோக்கி "நூறுதலையுள்ள ஒரு பெரிய கொடூரமான பறவைநாகன் இம்மரத்தடியில் காவல் இருக்கிற தென்பது உனக்குத்தெரியுமா?" என்றாள் "அது நன்றாகத் தெரியும்; ஆனால் என்வாழ்நாள் முழுதும் நான் சர்ப்பங்களையும் பறவை நாகங்களையும் சிங்கங்களையும் காடிகளையுங் கொன்று வருகின்றேன்" என்று பதில் சொன்னாள். இதைக் கேட்ட அந்தப் பெண்கள் அவனையும் அவனது பெரிய தடியையும் அவன் போர்த்திருந்த சிங்கத்தின் தோலையும் பார்த்து, இவன் மனிதர்களைப்பார்க்கிலும் அதிக பலமுடையவன்; ஆதலால் இவன் மேலானகாரியங்களைச்செய்வானென்றுநினைத்தார்கள். ஆனபோதிலும் அந்தப் பறவைநாகமோ நூறுதலையுடையது; அந்தப்பூதத்தினின்று எந்த வல்லமைசாலிதான் தப்பமுடியும்? என்று மனதில் எண்ணி இவனைத் திரும்பிப்போகும்படி செய்யப் பிரயத்தனப்பட்டு அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி நீ திரும்பிப்போ; உன்னுடைய நாட்டிற்குத் திரும்பிப் போ; பொன்மாம்பழத்தைப் பற்றிக் கருதாதே; அந்தக் கொடூர அரசனைப் பற்றி எண்ணுதே; அந்த நூறுதலையையுடைய பறவை நாகம் உன்னைத் தின்று விடுவது எங்களுக்கு இஷ்டமில்லை என்றார்கள். இவற்றைக்கேட்ட பீமசேனன் இளைப்படைந்தான். தன் கையிலுள்ள பெருந் தடியை மேல்தூக்கிப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு கற்பாறையின் மீது அடித்து அதைத் துண்டுத்துண்டாக நொறுக்கி விட்டான். புன்சிரிப்போடு அப்பெண்களை நோக்கி "இம்மாதிரியான ஒரு பலத்த அடி அந்தப் பறவைநாகத்தின் நூறுதலைகளையும் நொறுக்கி விடாதா" வென்று கேட்டான்.

பிறகு புல் தரையின்மீது உட்கார்ந்தான்; ஒரு பெரிய சிம்மத்தைத் தான் கொன்றதும், ஒன்பதுதலை ருஷ்வொன்றிலும்

அநேக கூர்மையான பற்களையுடைய நீர்நாகத்தோடு சண்டையிட்டது முதலிய தன்னுடைய கதைகளை அவர்களுக்குச் சொன்னான். இவற்றைக் கேட்ட அவர்களில் ஒருத்தி தோட்டத்திலுள்ள பறவை நாகனுக்கு நூறு தலைகள் உண்டு என்றாள். இதற்குப் பதிலாக அத்தகைய பாம்பின் ஒன்றிற்குப் பதிலாக இரண்டோடு சண்டையிடுவேன் என்றான். முன்னர்ச் சண்டையிட்ட பாம்பின் ஒருதலை நசுக்கப்பட்டால் அந்த இடத்தில் இரண்டு தலைகள் தோன்றின” என்று சொன்னான்.

மேலும் தான் எப்படி ஒரு பெரிய வேகமான மானை ஒருவருடம் முழுதும் துரத்தி அடித்துக்கடைசியாக அதைப்பிடித்துவீட்டிற்குக் கொண்டு போனதையும் அவர்களுக்குச் சொன்னான். இந்தக் கதையைச் சொல்லி முடித்து அவர்களை நோக்கி “என்னைப்பற்றி நீங்கள் முன்னமே கேள்விப்பட்டிருப்பீர்; என்பெயர் பீமசேனன்” என்றான். ‘உன்னுடைய செய்கைகள் உலகம் முழுவதும் பரவியிருக்கின்றமையின், நீ இன்னானென்பதை நாங்கள் குறித்து அறிந்துகொண்டோம் பொன்மாம்பழத் தோட்டத்தை நீகண்டறிய விரும்புவது ஆச்சரியமென்று நாங்கள் எண்ணமாட்டோம். உனக்கு உதவி செய்ய எங்களால் கூடிய ஒத்தாசையைச் செய்கின்றோம்” என்றுசொன்னார்கள் “நீ கடற்கரைக்குப் போய் ஒரு கிழமனிதனைப் பார்த்துப் பொன் மாம்மழம் கிடைக்கக்கூடிய இடத்தைச் சொல்லும்படிக்கு வேண்டிக்கொள்” என்றும், “அவனைக் கண்டு பிடித்தால் அவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள். நீ தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிற விஷயத்தை அவன் உனக்குச் சொல்லுவான்” என்றும் சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டு பீமசேனன் அவர்களுக்கு வந்தனம்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு தன்வழியே போய்விட்டான். அப்பெண்கள் பூமாலையைத் தொடுத்துக் கொண்டே, மூன்று பொன்மாம்பழங்களோடு அவன் திரும்பி வரும்போது இம்மாலைகளால் அவனை அலங்கரிப்போம் என்று அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

(வரும்.)

வ. ஆறுமுக செட்டியார், சென்னை.

25

யுத்தம்.

ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் 3-வருடகாலமாக நடந்து வரும் மகா யுத்தம் இன்னும் ஒரு முடிவிற்கும் வரவில்லை. இந்த யுத்தத்தினால் ஐரோப்பாக்கண்ட முற்றும் பெரிதும் உயிர்ச்சேதமும், பொருட்சேதமுமடைந்து வருகின்றது; சுந்தோபசுந்த நியாயமாக அழிந்து வருகின்றது. மிகுதியும் நாகரீகம் பெற்றிருக்கின்றது ஐரோப்பாக்கண்டமென்னும் வதந்தி இந்த யுத்தத்தினால் பொய்யாகிவிட்டது. கல்வியிலும், தொழிலிலும், வியாபாரத்திலும் மிகுதியும் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றதென்று உலகப்பிரசித்தி பெற்றிருந்த ஜெர்மன் தேசமே கருணையின்றி உயிர்ச்சேதத்தை விளைக்க முற்பட்டுவிட்டது; அதனிடத்து நியாயமென்பது தலைகாட்டாதோடிவிட்டது. நாகரீகம் சிறிதுமில்லாத தேசத்தைப் போல நடந்து வருகின்றது. இவையெல்லாம் அதன் அழிவிற்கு அறிகுறிகளாக நிற்கின்றன. மேற்கரங்கத்தில், பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு சக்காரர்களின் நெருக்குதலினும் ஜெர்மானியர் பின்னடைந்து போய்க் கொண்டேயிருக்கின்றனர்; தாமிழந்து வருமிடங்களை மீட்டுக்கொள்ளச் செய்யும் பகீரதப் பிரயத்னங்களும் அபலமாகி வருகின்றன. நீழ்மூழ்கிக்கப்பலின் போராட்டத்தினால் நேச ராஜாங்கத்தினரை வென்றுவிடலாம், அவர்கள் தேசங்களுக்கு உணவுப் பொருள் வருவதைத்தடுத்து அவர்களைப்பட்டினி கிடக்கச் செய்யலாமென்று நினைத்தது பகற்கனவாய் விட்டது. ஜெர்மானியர் செய்து வரும் அக்கிரமங்களைச்சகிக்காது அமெரிக்காவும் ஜெர்மனியின்மீதுபடையெடுத்து வரயுத்தசன்னத்தமாகிவருகின்றது. ஐரோப்பாக்கண்டத்திலுள்ள நடுவு நிலைமைத் தேசங்களெல்லாம் ஜெர்மனியோடு உள்ளே பகையும். வெளியே உறவுமாக விருக்கின்றன. என் செய்யும்? சிறிய தேசங்கள் தாமே! பெல்ஜியம், செர்பியா, மாண்டிநீக்ரோ தேசங்கள் அடைந்த நிலைமையைக் கருதிவாளாக விருக்கின்றன. ஆசியாக்கண்டத்தில் ஜப்பானும், சீனாவும் ஜெர்மனிக்கு விரோதமாகி விட்டன. உலகமுற்றும் ஜெர்மனிக்கு விரோதமாக விருக்கின்றது. ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும் என்னும் முதுரை ஜெர்மனிக்கிலக்காக விருக்கின்றது. ஜெர்மனியின் அழிவுக்காலம் சமீபித்து விட்டதென்றே கூறலாம்.

ஏனைய போர்முகங்களில் தீவிரமான யுத்தம் இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை. எல்லாப் போர்முகங்களிலும் யுத்தம் நடக்கும்போது ஜெர்மனி செய்வதின்னதென்றறியாது விழிக்கும்படியான நிலைமையில் வந்துவிடும்.

Precepts of Life.

In the pocket book of the Honourable Stephen Allen who was drowned on board "Clay" was found a printed slip, apparently cut from a Newspaper of which the following is a copy. It is worthy to be engraved on every man's heart:—

1. Make a few promise.
2. Always speak the truth.
3. Never speak evil of any one.
4. Keep good company or none.
5. Live up to your engagements.
6. Be just before you are generous.
7. Never play at any game of chance
8. Drink no kind of intoxicating liquor.
9. Good character is above all things else.
10. Keep your own secrets if you have any.
11. Never borrow if you possibly can help it.
12. Keep yourself innocent if you would be happy.
13. Make no haste to be rich, if yon would prosper.
14. When you speak to a person look him in the face.
15. Do not marry until you are able to support a wife.
16. Ever live within your income.
17. Save when you are young to spend when you are old.
18. Never run into debt unless you can see a way out again.
19. Avoid temptation through fear you may not withstand it.
20. Good company and good conversation are the sinews of virtue.
21. Small and steady gains have a competency with a tranquil mind.
22. Your character cannot be essentially injured except by your own acts.
23. If any one Speak evil of you, let your life be such, that none will believe him.
24. When you retire to bed think over what you have been doing during the whole day.
25. Never be idle; if your hands cannot be employed usefully, attend to the cultivation of your mind.

Read over the above maxims carefully and thoughtfully at least once a day.